

Arrest

nr. 247 270 van 12 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Jamaicaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 juli 200 heeft de verzoekende partij met mevrouw M. L. een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

Op 2 september 2020 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen om de wettelijke samenwoning te registreren omdat de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw M. L. een schijnrelatie zou zijn.

Op 27 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoekende partij een bevel te geven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op 4 september 2020 wordt de verzoekende partij in kennis gesteld van deze beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2020 is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: H., C. geboortedatum: (...)1976 geboorteplaats: Clarendon

nationaliteit: Jamaica

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x)2° in volgende gevallen :

|x| de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 28/06/2019. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van laattijdigheid op.

Zij zet uiteen wat volgt:

“De in casu bestreden beslissing werd genomen op 27.08.2020 en op 04.09.2020 aangetekend verstuurd naar verzoekende partij.

Overeenkomstig artikel 53bis, 2° van het Gerechtelijk Wetboek wordt de kennisgeving aan verzoekende partij geacht te zijn gebeurd op de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst.

De kennisgeving wordt derhalve geacht gebeurd te zijn op 09.09.2020.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

Zodoende was 09.10.2020 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 14.10.2020, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 09.10.2020 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis.”

De verwerende partij werpt op dat de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen 9 oktober 2020 was. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de verzoekende partij haar verzoekschrift op 8 oktober 2020 heeft ingediend. Zodoende kan vastgesteld worden dat het beroep tijdig is.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht, en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de Minister van Sociale Zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Jamaica.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker en zijn partner dienden zich aan bij de Stad Antwerpen en legden een verklaring tot wettelijke samenwoning af. Hiermee hebben zij hun intentie kenbaar gemaakt om hun duurzame relatie te bestendigen.

Hiermee werd niet de minste rekening gehouden.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw L. en zij hun relatie willen verderzetten in België.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERMV!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. "

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker mee op te nemen in de beoordeling.

Verzoeker werd voor het afleveren van het bevel niet gehoord. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer men weigert dit verhoor te laten plaatsvinden, kan men ook geen rekening houden met de argumenten van verzoeker.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke

gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het gezin is dat verzoeker terugkeert naar Jamaica is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting.

Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

III.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Jamaica.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden, zeker gelet op de aanvraag tot wettelijke samenwoning dat verzoeker samen met zijn partner indiende.

III.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM. Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoeker en zijn partner vormen samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009)

De verklaring tot wettelijke samenwoning is een begin van bewijs van de duurzame relatie die verzoeker met zijn partner onderhoudt. Hiermee werd niet de minste rekening gehouden.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de relatie van het koppel standvastig en duurzaam is. Zij hebben reeds een verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Jamaica.

Ook heeft zijn partner een voltijdse tewerkstelling. Zij kan verzoeker dan ook niet volgen indien hij het land dient te verlaten. Zij hebben hier nl. een leven uitgebouwd en dient dit achterlaten, indien zij verzoeker zou moeten volgen.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken

van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij beweert dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met haar persoonlijke situatie. Zo haalt zij aan dat zij zich samen met haar partner bij de stad Antwerpen heeft aangeboden en dat zij een verklaring wettelijke samenwoning heeft afgelegd.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke elementen, die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De bestreden beslissing maakt dienaangaande uitdrukkelijk melding van de volgende motieven:

- het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner geeft haar niet automatisch recht op verblijf
- ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf
- het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair in België binnen te komen.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn of er minstens niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden. De verzoekende partij betwist zulks ook niet in haar inleidend verzoekschrift.

Door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd bijgevolg allerminst kennelijk onredelijk vastgesteld dat aan de verzoekende partij in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) moest worden afgegeven.

Het loutere feit dat de verzoekende partij zelf van oordeel is dat haar relatie zou moeten kunnen volstaan om verder op het grondgebied te kunnen verblijven, volstaat uiteraard volstrekt niet om afbreuk

te doen aan de deugdelijkheid van de motieven van de bestreden beslissing. Een verklaring van wettelijke samenwoning verhindert niet dat er een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden genomen. Wel is het zo dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgeschort in het geval van een verklaring van wettelijke samenwoning. De bescherming tegen gedwongen verwijdering geldt vanaf de datum van het ontvangstbewijs dat de verzoekende partij krijgt van de ambtenaar van de burgerlijke stand, eens de nodige documenten zijn overgemaakt om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen. Het bevel wordt niet gedwongen uitgevoerd tot de dag na de dag van de melding van de wettelijke samenwoning in het rijksregister, of de dag van de weigering om melding te maken van de wettelijke samenwoning in het rijksregister. Indien de wettelijke samenwoning wordt aangenomen betekent dit echter niet dat de verzoekende partij automatisch over een verblijfsrecht beschikt. In dergelijk geval dient zij een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij de ambassade van haar land van herkomst. Het is niet omdat de verzoekende partij haar gezinsleven in België wenst verder te zetten dat zij zich niet aan de bestaande reglementering dient te houden.

Een aanvraag gezinshereniging vanuit het land van herkomst brengt hooguit een tijdelijke scheiding met zich mee. Het EHRM heeft er trouwens al op gewezen dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Aldus toont de verzoekende partij niet aan op welke wijze de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat haar partner haar niet (al dan niet tijdelijk) zou kunnen vergezellen voor de duur van haar verblijf in haar herkomstland.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen op 2 september 2020 weigerde om de wettelijke samenwoning te registreren omdat de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw L. een schijnrelatie zou zijn. Aldus blijkt dat de verzoekende partij geen actueel belang meer heeft om de schending van artikel 8 van het EVRM aan te voeren.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat het terugleiden van een vreemdeling een probleem zou kunnen doen rijzen in het licht van artikel 3 van het EVRM wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Zij stelt dat zij niet terug kan keren naar Jamaica omwille van COVID-19. Dienaangaande merkt de Raad op dat er hoe dan ook sprake is van een pandemie. Ook in België bestaat er een gevaar op besmetting en kan niet uitgesloten worden dat de gezondheid van de verzoekende partij wordt aangetast. Dat een terugkeer naar Jamaica om deze reden een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk.

De louter blote bewering van de verzoekende partij dat zij bij een terugkeer naar Jamaica in armoede zal terechtkomen volstaat helemaal niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Ook hier laat zij na haar beweringen enigszins te staven.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij niet werd gehoord en haar argumenten voor het nemen van de bestreden beslissing niet naar voor kon brengen, voert zij een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien zij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze

nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. Er kan, gezien bovenstaande bespreking, echter niet worden ingezien hoe de argumenten van de verzoekende partij de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij maakt een schending van haar hoorrecht dan ook niet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij ten slotte aanhaalt dat haar partner een voltijdse tewerkstelling heeft en zij de verzoekende partij dan ook niet kan volgen indien zij het land moet verlaten, verwijst de Raad naar de motivering opgenomen in de bestreden beslissing over artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing slechts een tijdelijke verwijdering als gevolg heeft, noch dat deze motivering kennelijk onredelijk zou zijn, waardoor ook niet valt in te zien dat de beweerde partner van de verzoekende partij haar zou moeten volgen naar Jamaica. Los van deze vaststelling herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zelfs niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wat dit argument van de verzoekende partij in feite irrelevant maakt.

De verzoekende partij betwist de overige motieven van de bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU